

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 lipca 2021 roku Sąd Rejonowy w Łęczycy w sprawie z powództwa A. S. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę:

- 1) zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki A. S.:
  - a) kwotę 3.300 złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty,
  - b) kwotę 792 złotych tytułem zwrotu kosztów opieki z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty,
  - c) kwotę 414,07 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddalił powództwo w pozostałej części;
- 3) zasądził od powódki A. S. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.823 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 4) nakazał pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 541 złotych tytułem częściowego zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych
- 5) nieuiszczone przez powódkę koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wywiodła powódka, zaskarżając go w części, tj. w zakresie punktu 1a), 2 i 3, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

- a) mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i pominięcie przez Sąd I instancji ustalonego opinią biegłego neurologa z dnia 15 listopada 2018 roku długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powódki, co przekłada się na rozmiar jej cierpień fizycznych i ograniczenie ustalenia należnego powódce zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyłącznie do stwierdzonego stałego uszczerbku na zdrowiu opinią biegłego ortopedy traumatologa;
- b) mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 102 k.p.c. poprzez obciążenie powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesowych na rzecz pozwanego w sytuacji, gdy porównanie stanu majątkowego każdej ze stron, jak również szczególne okoliczności sprawy związane z doznany uszczerbkiem na zdrowiu uzasadniają odstąpienie od zasądzenia zwrotu kosztów postępowania od powódki na rzecz pozwanego;
- c) naruszenie art. 445 § 1 k.c. poprzez jego błędną interpretację i ustalenie wysokości należnego powódce zadośćuczynienia wyłącznie do stwierdzonego stałego uszczerbku na zdrowiu, w sytuacji, gdy ustawodawca nie dokonał ww. zawężenia, przyjmując, że wysokość zadośćuczynienia powinna mieć charakter odpowiedni i uwzględniający całokształt okoliczności sprawy.

W związku z podniesionymi zarzutami skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty zadośćuczynienia w wysokości 30.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie przed sądami obu instancji. Z daleko posuniętej ostrożności procesowej skarżąca wniosła także o zastosowanie w niniejszej sprawie art. 102 k.p.c. i odstąpienie w przypadku

nie podzielenia argumentów zawartych w apelacji od obciążania powódki obowiązkiem zwrotu kosztów na rzecz pozwanego za postępowanie przed Sądami obu instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenia należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd I instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści uzasadnienia.

Jednym z kluczowych aspektów poruszonych w apelacji była kwestia wysokości poniesionego przez powódkę procentowego uszczerbku na zdrowiu z punktu widzenia neurologicznego. Jak wskazała skarżąca, Sąd I instancji niezasadnie pominął okoliczność, iż w przedmiotowej sprawie biegły neurolog ustalił, że powódka w związku ze zdarzeniem szkodowym doznała 7% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W tym kontekście sformułowane zostały zarzuty dowolnej oceny materiału dowodowego, a zatem obrazy przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. oraz błędnej interpretacji przepisów prawa materialnego tj. art. 445 § 1 k.c.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty te nie zasługują na uwzględnienie. Wskazać należy, że co prawda biegły z zakresu neurologii w swojej opinii z dnia 15 listopada 2018 roku uznał, że w związku ze zdarzeniem szkodowym powódka doznała 7% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jednakże ten sam biegły w opinii uzupełniającej z dnia 6 lutego 2019 roku wyraźnie wycofał się ze swojego pierwotnego stanowiska. Biegły po ponownej analizie dokumentacji medycznej wskazał, że powódka miała 182 dni zwolnienia lekarskiego i 4 miesiące zasiłku rehabilitacyjnego, ale nie były to zwolnienia wystawiane lub sugerowane przez neurologa. W większości zwolnienia te związane były z uszkodzeniem stawu kolanowego, które to uszkodzenie również związane było z wypadkiem z dnia 14 września 2016 roku. Powypadkowa dokumentacja neurologiczna obejmuje 3 wizyty, brak jest w niej wzmianki, aby powódce udzielono zwolnienia lekarskiego w związku z przebyтым wypadkiem, a zwłaszcza urazem głowy. W tej sytuacji biegły skorygował swoje ostateczne stanowisko i wskazał, że wcześniejsze uznanie, że powódka doznała 7% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu było nieuzasadnione, a tym samym powódka z punktu widzenia neurologicznego nie odniosła uszczerbku na zdrowiu.

Wobec powyższego nie sposób uznać jakoby Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów art. 233 § 1 k.p.c. oraz 445 § 1 k.c. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji powziął prawidłowe i logiczne wnioski płynące z opinii biegłych przeprowadzonych w niniejszej sprawie i przyjął prawidłową wysokość łącznego procentowego uszczerbku na zdrowiu doznanego przez powódkę.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom

doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 stycznia 2022 roku, I ACa 478/19, LEX nr 3406261).

W rozpoznawanej sprawie strona apelująca nie wykazała, aby ocena materiału dowodowego została dokonana z naruszeniem reguł logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego.

Wskazać należy, że w myśl art. 445 § 1 k.c. wysokość przyznanego zadośćuczynienia ma stanowić sumę odpowiednią ma ono charakter uznaniowy i zależy od uznania i oceny Sądu konkretnych okoliczności sprawy. Krzywda, jako niematerialna szkoda na osobie, ze swej istoty jest trudna do oszacowania w wartościach wymiernych ekonomicznie. Bogate w tym względzie orzecznictwo sądowe przez szereg lat wypracowało kryteria, w oparciu o które ustala się okoliczności determinujące rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wymiar jej zadośćuczynienia, jako jej majątkowej rekompensaty. Jako kryteria istotne przy ustalaniu „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia bierze się pod uwagę najczęściej: rodzaj naruszonego dobra, zakres, rodzaj i charakter uszczerbku na zdrowiu, czasokres trwania cierpień, wiek i status pokrzywdzonego, intensywność i charakter ujemnych doznań psychicznych i fizycznych, rokowania na przyszłość, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu poszkodowanego w jego życiu osobistym, zawodowym, społecznym, stopień winy sprawcy.

W tejsz sprawie uwypuklić należy, iż powszechnie stosowane w cywilnych sprawach odszkodowawczych kryterium procentowego uszczerbku na zdrowiu, ustalanego przez biegłego z danej specjalności lekarskiej, nie może być przyjmowane jako jedyna przesłanka ustalenia wysokości zadośćuczynienia (por. Wyrok SN z dnia 10 kwietnia 1974 roku, sygn. akt II CR 123/74, lex 7457). Ustalony przez biegłego procentowy uszczerbek może stanowić co najwyżej jeden z elementów dokonywania przez Sąd oceny wysokości doznanej krzywdy. Jak to ujął SN w wyroku z dnia 5 października 2005 roku, sygn. akt I PK 47/05 (opubl. w Monitorze Prawniczym z 2006 roku, nr 4, str. 208), procentowo określony uszczerbek służy tylko jako pomocniczy środek ustalania rozmiaru odpowiedniego zadośćuczynienia.

Jako nieuzasadniony należało uznać także zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. Przepis ten statuuje zasadę słuszności, a jego zastosowanie pozostawione zostało do uznania Sądu. Stanowi on odstępstwo od wyrażonej w art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Dla zastosowania przepisu art. 102 k.p.c. nie wystarcza jedynie niekorzystna sytuacja materialna strony. Do kręgu wypadków szczególnie uzasadnionych zalicza się okoliczności związane z przebiegiem procesu, jak również te występujące poza jego obszarem. Do pierwszych zaliczane są sytuacje wynikające z charakteru roszczenia poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczenia, przedawnienie. Okoliczności zewnętrzne to te dotyczące sytuacji majątkowej i życiowej strony. (M. Kuchnio [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie procesowe. Komentarz aktualizowany, red. O. M. Piaskowska, LEX/el. 2022, art. 102.). Jak słusznie wskazuje Sąd Apelacyjny w Gdańsku ocena celowości zastosowania art. 102 k.p.c. w istocie ma charakter dyskrejonalny, przy czym kwestia trafności jego zastosowania co do zasady może być objęta kontrolą sądu wyższego rzędu, niemniej jednak ewentualna zmiana zaskarżonego orzeczenia o kosztach powinna następować wyjątkowo (wyrok z dnia 8 października 2020 roku, III AUa 1139/19, LEX nr 3372367).

Skarżąca nie wykazała, jakoby po jej stronie zachodziły ww. okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 102 k.p.c., a tym samym nie można podzielić jej stanowiska jakoby Sąd I instancji dopuścił się naruszenia tegoż przepisu. Sama niekorzystna sytuacja materialna powódki oraz niczym nie poparte twierdzenia w zakresie sytuacji finansowej pozwanego nie stanowią przesłanki do odstąpienia od zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Sąd Odwoławczy w zakresie kosztów postępowania apelacyjnego zastosował natomiast przepis art. 102 k.p.c. i nie obciążył powódki kosztami postępowania apelacyjnego należnymi pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., uznając, że zaistniała szczególna przesłanka w postaci uprawnionego okolicznościami sprawy, w postaci długotrwałości procesu leczenia skutków zdarzenia szkodzącego, subiektywnego przekonania apelującej o zasadności jej roszczenia odnośnie do wysokości zadośćuczynienia.